



Klára, 19 let

Divný je od slova div. A svět je přece plný divů!

Klára Egerová je nadšená. Vloni začala studovat diplomacii na pražské Vysoké škole ekonomické a souběžně i psychologii na University of New York in Prague. *„Je to skvělé, obě školy mě baví,”* říká.

Což je pocit, na který se dost načekala. Na základce i na střední totiž Klára často spíš trpěla: *“Myslela jsem, že jsem divná. Nerozuměla jsem spolužákům a oni nechápali mě,”* vzpomíná.

Vysvětlení znala. Ona i její bratr, dvojče Zbyněk, jsou mimořádně nadaní. A vždycky tak trochu vyčnívali. *“Ve školce to ještě bylo v pohodě, hráli jsme si s dětmi a doma se pak věnovali tomu, co nás bavilo, třeba pokusům,”* vypráví Klára (oba její rodiče jsou farmaceuti a zřejmě i díky tomu byl u sourozenců od malička patrný velký zájem o přírodní vědy).

Jenže v pěti letech se Kláře stalo něco, co celou rodinu postavilo před nečekanou zkoušku. Na přechodu v rodném Zábřehu Kláru srazilo auto a ona skončila v kómatu v ostravské nemocnici. Když se probírala, lékaři zjistili, že má poškozenou nervovou soustavou a částečně ochrnutou levou stranu těla.

“Nedokázala jsem si představit, že bych nešla s bráchou do první třídy, a tak jsem s maminkou hodně trénovala, včetně různých neurologických cvičení,” vzpomíná Klára. Rodiče ji pak vzali do pedagogicko-psychologické poradny – aby zjistili, zda bude schopná nastoupit do školy. Buďte, konstatovali v poradně. A navrch zjistili, že je Klára mimořádně nadaná. Na to konto rodiče nechali otestovat i Zbyňka – se stejným výsledkem.

Školní léta nebyla snadná. Klára se Zbyňkem chodili na normální základku v Zábřehu a tamní tempo jim pochopitelně nevyhovovalo. *“Buď už jsme látku uměli, nebo jsme se ji naučili mnohem rychleji než ostatní a pak na ně čekali.”* Rodiče ještě před nástupem dvojčat do první třídy řešili, zda je nezapsat do školy v padesát kilometrů vzdálené Olomouci, kde se na práci s nadanými specializovali. Jenže Kláře se tehdy – následkem úrazu – dělalo špatně v autě. A tak Olomouc padla.

Změna se ale nakonec odehrála v samotném Zábřehu. Ve čtvrté třídě dostali Klára se Zbyňkem novou učitelku, která se rozhodla talent dvojčat rozvíjet. Místo vlastivědy a přírodovědy je začala posílat na fyziku, chemii a další předměty do vyšších ročníků. Starším spolužákům řekla, ať jsou na dvojčata hodní – a oni byli, říká Klára.

Pocit izolace, nedostatku podnětů a odlišnosti se však měl dostavit ještě jednou, a to na osmiletém gymnáziu v Zábřehu, kam sourozenci nastoupili. Oba měli individuální plán na výuku angličtiny, Klára pak začala studovat ještě francouzštinu. Udělala si mezinárodní certifikát DALF a na školní hodiny francouzštiny přestala chodit – škola jí umožnila, aby si mohla sednout sama do prázdné učebny a tam si číst francouzské knihy v originále. Zbytek hodin ovšem Klára trávila normálně ve třídě, s ostatními dětmi. A zase se potýkala se studijním tempem, které na ni bylo příliš pomalé. *„Na začátku roku jsem se vždycky ještě hlásila, ale učitelé mě moc nevyvolávali,*

protože věděli, že odpovím správně. Nakonec jsem to vzdala,” přiznává.

Nedostatek podnětů ji často přiváděl k apatii. Situaci zhoršovalo i vzájemné neporozumění se spolužáky. Aby mezilidské vztahy lépe chápala, rozhodla se Klára, že si o nich co nejvíc nastuduje. *„Když vám myšlenky v hlavě bez přestání bzučí a cítíte se jinak, vytvoříte si hradby, které vás chrání, ale zároveň vám brání ve vztazích. To je pak těžké. Učila jsem se ale, jak to překonat.”*

Jednu jednu myšlenku si udržela po celé gymnaziální období: *„Upínala jsem se k tomu, že na vysoké to bude lepší.”*

Což se splnilo. Na VŠE se Klára připojila ke klubu MUN (Model United Nations), tedy vzdělávacímu projektu, který pro studenty simuluje Organizaci spojených národů. Nedávno s ním vyrazila do Švýcarska, konkrétně do Lugana, na globální konferenci, jejímž tématem bylo, jak zlepšit život mladých lidí v různých zemích. *“Nemohli jsme ovšem mluvit o zemi, z níž pocházíme. Já si vylosovala Portugalsko. Nastudovala jsem si tamní situaci a pak měla navrhnout konkrétní řešení,”* popisuje Klára.

Před časem také přijala nabídku, aby o své zkušenosti nadaného dítěte promluvila veřejně. *“Asi před dvěma lety jsem byla s maminkou na kurzu lektorů pro nadané v Hradci Králové,”* vypráví. Klářina máma se před několika lety rozhodla opustit práci farmaceutické laborantky a nastoupila jako asistentka na základce v Zábřehu. Nyní je na stejné škole už dva roky koordinátorkou podpory nadání. *“Na kurzu jsem se dozvěděla, že co se mi na mně samotné zdálo divné, vlastně zas tak divné nebylo. Mnoho věcí jsem tenkrát pochopila.”*

Zkušenost nadaného dítěte tak Klára později sdílela na semináři v Poslanecké sněmovně. *“Mluvila jsem tam o tom, že slovo divný pochází od slova div, údiv. Být divná tedy nemusí být nic špatného. Svět je přece plný divů.”*

Dnes už Klára ví, že vidět svět jinak je pořádku. A taky že sny nemusí být jen vzdálené obrazy, ale i postupně se skládající skutečnost.